

ทายาท“โอเอ”เปิดใจขอมิติที่ยีนบนธุรกิจวอนสังคม เข้าใจไม่ใช่ทวิร์ศุนย์เหริยญ

ทายาท“โอเอ”เปิดใจขอมิติที่ยีนบนธุรกิจวอนสังคมเข้าใจไม่ใช่ทวิร์ศุนย์เหริยญ

ย้อนรอยเมื่อปีที่แล้วรัฐบาลมีนโยบายปราบปรามทวิร์ศุนย์เหริยญอย่างเข้มข้น เพราะถือเป็นอันตรายต่อ
อุตสาหกรรมท่องเที่ยว จนนำไปสู่การแจ้งข้อหาอั้งยี่และข้อหาฟอกเงินต่อจำเลยทั้ง 13 รายและจบลงที่ศาลยกฟ้อง
แบบไร้มลทิน เมื่อวันที่ 25 สิงหาคมที่ผ่านมา

นับตั้งแต่ครอบครัว “โรจน์รุ่งรังสี” ถูกดำเนินคดี 4 ชีวิตพ่อแม่และลูกอีก 2 คนต้องถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำเป็นระยะ
เวลากว่า 5 เดือน จนได้รับการประกันตัวออกมาสู่คดี ยังไม่เคยให้สัมภาษณ์สื่อมวลชนใดมาก่อน

ครั้งนี้ต้องถือว่าเป็นครั้งแรกที่นางสาวสายทิพย์ โรจน์รุ่งรังสี หนึ่งในทายาทธุรกิจเครือโอเอทรานสปอร์ต ผู้ร่วม
ชะตากรรมพร้อมบิดามารดาและน้องชายคนเล็กได้ออกมาเปิดใจพร้อมทั้งกล่าวว่า ถึงแม้ศาลยกฟ้องครอบครัวโรจน์
รุ่งรังสีแล้ว แต่ก็ยังมีความกังวลใจอยู่บ้างโดยเฉพาะ กระแสข่าวที่ออกไปในด้านที่กระทบกับ เจ้าหน้าที่รัฐ ครอบครัว
เราขอยืนยันว่า กระแสข่าวดังกล่าวเหล่านั้นไม่ได้มีที่มาจากบุคคลใดใน ครอบครัวเลย เกรงว่าจะมีการเข้าใจผิด

สายทิพย์ กล่าวต่อไปว่า ครอบครัวเรายินดีและเข้าใจดีว่า ตั้งแต่รัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
บริษัทโอเอ และกลุ่มบริษัทอื่นๆอีก 5 กลุ่มที่ประกอบธุรกิจเหมือนกับเรา คือให้บริการรถเช่า และห้างร้านค้าขาย
สินค้าจากผู้ผลิตไทย ต่างดีใจที่รัฐบาลใส่ใจ นั่นเป็นเพราะรัฐบาล คสช.สร้างความสงบเรียบร้อยให้เกิดขึ้นกับประเทศ

แม้ว่าเราได้รับผลกระทบแต่ครอบครัวเราไม่เคยคิดที่จะหลบหนี เราให้ความร่วมมือเสมอมา รวมถึงแสดงความ
บริสุทธิ์ใจตั้งแต่เริ่มต้น โดยการเข้าไปแสดงตัวและให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ด้วยตัวเองตั้งแต่ได้รับหมายเรียกซึ่ง
พวกเรารวมที่จะพิสูจน์ความบริสุทธิ์

“ แม้ว่าดิฉันและครอบครัวจะปราศจากอิสรภาพต้องควบคุมตัวอยู่ในเรือนจำเป็นเวลาหลายเดือน ชีวิตของ
ครอบครัวและธุรกิจที่คุณพ่อคุณแม่สร้างมาด้วยหยาดเหงื่อและสองมือเป็นเวลากว่า 40 ปีต้องประสบภาวะวิกฤต แต่
พวกเรายังมีความเชื่อมั่นในระบบความยุติธรรมและภาครัฐ”สายทิพย์กล่าว

วันนี้ได้พิสูจน์แล้วว่า ธุรกิจของครอบครัวตรงตามที่ศาลวินิจฉัยว่า “เราไม่ใช่บริษัททวิร์ หรือขายทวิร์นำนักท่องเที่ยว
เข้ามา เราแค่เป็นผู้ให้บริการเช่ารถทวิร์ เรามีร้านค้าขายสินค้าขายของที่ระลึก เหมือนร้านค้าทั่วไปตามแหล่ง

ท่องเที่ยว ถ้าเปรียบธุรกิจของเราก็เหมือน ธนาคาร สายการบิน โรงแรม ร้านอาหาร คือธุรกิจให้บริการ เราไม่สามารถล่วงรู้ได้ว่า บริษัททัวร์ไหนคือทัวร์ศูนย์เหรียญ”

ถึงตรงนี้ครอบครัวเรามีโอกาสชี้แจงให้สังคมเข้าใจความจริงเกี่ยวกับธุรกิจนี้มากขึ้น ทั้งนี้ไม่ใช่แค่เพื่อครอบครัวดิฉัน แต่สำหรับภาพรวมของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไทยโดยรวมและบริษัทอื่นที่ทำธุรกิจเหมือนกันอีก 4 บริษัทที่ไม่ถูกโชคชะตาเล่นงานเหมือนกับเรา ซึ่งเราก็ไม่ต้องการให้ใครต้องมาพบเจอกับเหตุการณ์แบบเดียวกัน และไม่ต้องการให้เกิดผลกระทบกับนักท่องเที่ยวอีกต่อไป

“สุดท้ายครอบครัวดิฉันอยากขอวิงวอนผู้ใหญ่ของบ้านเมือง ขอแค่ได้มีที่ยืนบนธุรกิจที่เราสร้างมาต่อไปและเราพร้อมที่จะให้ความร่วมมือกับภาครัฐทุกอย่าง ขอเป็นหนึ่งในพื้นที่เพื่อนช่วยส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไทยให้เจริญก้าวหน้าสร้างคุณประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติต่อไป” สายทิพย์กล่าวในที่สุด

สำหรับคำพิพากษาที่ทำให้ครอบครัว โรจน์รุ่งรังสี พันมลทิน ขอตัดคำพิพากษาบางช่วงบางตอนเพื่อความกระจ่างชัดถึงมูลเหตุแห่งคดีหมายเลขดำที่ พย.46/2559

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด เป็นโจทก์ฟ้อง นายสมเกียรติ คงเจริญ จำเลยที่ 1 นางธวัล แจ่มโชคชัย จำเลยที่ 2 บริษัท โอเอ ทรานสปอร์ต จำกัด จำเลยที่ 3 นายวสุรัตน์ โรจน์รุ่งรังสี ในฐานะกรรมการบริษัทจำเลยที่ 3 เป็นจำเลยที่ 4 บริษัท รอยัล เจมส์ อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด จำเลยที่ 5 บริษัท ไทย เฮริบ จำกัด จำเลยที่ 6 บริษัท บางกอก แอเนติคราฟท์ เซ็นเตอร์ จำกัด จำเลยที่ 7 บริษัท รอยัล พาราไดซ์ จำกัด จำเลยที่ 8

นางนิตา โรจน์รุ่งรังสี จำเลยที่ 9 และในฐานะกรรมการผู้จัดการบริษัทจำเลยที่ 5 ถึงจำเลยที่ 8 นายธงชัย โรจน์รุ่งรังสี จำเลยที่ 10 ในฐานะเคยเป็นกรรมการผู้จัดการบริษัทจำเลยที่ 5 ถึงจำเลยที่ 8 อยู่ด้วย บริษัท บ้านขนมทองทิพย์ จำกัด จำเลยที่ 11 ซึ่งมีนางสาวสายทิพย์ โรจน์รุ่งรังสี จำเลยที่ 12 เป็นกรรมการผู้จัดการ นายวิจิตร จันทรมณี จำเลยที่ 13 ในข้อหาอ้างถึงความผิดต่อพระราชบัญญัตินาเที่ยวและมัคคุเทศก์ ความผิดต่อพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ทำให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวได้รับความเสียหายหลายหมื่นล้านบาท

หลังจากศาลตรวจพยานหลักฐานแล้ว กลุ่มผู้กล่าวหาซึ่งประกอบด้วย พ.ต.ท.สุรศักดิ์ สุรินทร์แก้ว รองผู้กำกับการ 1 กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว เป็นผู้กล่าวหาหลัก กลุ่มข้าราชการและนักวิชาการด้านการท่องเที่ยว มีนายสุธรรมเดชดี รองอธิบดีกรมการท่องเที่ยวในขณะนั้น กับนางศรีสุดา วณิฏญ์ญาศักดิ์ รองผู้ว่าการการท่องเที่ยว นายอิทธิพงษ์ แสงศิลป์ นักพัฒนาการท่องเที่ยวชำนาญการกรมการท่องเที่ยว เป็นพยานปากหลัก

นายสุธรรมกับนางศรีสุดา และนายอิทธิพงษ์ ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานของกรมการท่องเที่ยวและการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยต่างเบิกความเป็นพยานว่า จำเลยที่ 3 ถึงที่ 12 ประกอบธุรกิจให้เช่ารถบัสนาเที่ยวและจำหน่ายสินค้าอาหารรวมทั้งสินค้าอื่นๆให้แก่นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทย อันมีลักษณะเป็นส่วนหนึ่งของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว มิใช่เป็นการประกอบธุรกิจนาเที่ยว จึงไม่ต้องจดทะเบียนเพื่อขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจ

นำเที่ยวต่อกรมการท่องเที่ยวแต่อย่างใด

หากเป็นร้านค้าหรือสถานบริการสำหรับนักท่องเที่ยวก็อาจมีการจ่ายเงินเป็นค่าตอบแทนหรือคอมมิชชั่น หรือที่เรียกกันในวงการทัวร์ว่าค่าน้ำหรือค่าจอดรถ ทั้งนี้เป็นการแข่งขันกันตามปกติของผู้ประกอบการนำเที่ยวในประเทศไทย

ซึ่งเจ้าพนักงานของกรมการท่องเที่ยวและการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้ตรวจสอบและยืนยันว่า ไม่เคยได้รับเรื่องร้องเรียนจากนักท่องเที่ยวคนใดว่า มีการบังคับและขู่เชิญให้นักท่องเที่ยวซื้อสินค้าจากร้านค้าต่างๆ และถูกกระทำอย่างไม่เป็นธรรมอย่างหนึ่งอย่างใด

พยานหลักฐานของโจทก์ก็ไม่มีข้อเท็จจริงใดหรือข้อมูลใดเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจนำเที่ยวดังกล่าวนั้นเลย แต่กลับกลายเป็นการแจ้งข้อกล่าวหาฐานร่วมกันเป็นอั้งยี่อันเป็นความผิดมูลฐานและนำไปสู่การแจ้งข้อความข้อกล่าวหาความผิดฐานร่วมกันฟอกเงิน

ศาลเห็นว่าหากข้อเท็จจริงเป็นไปตามที่โจทก์บรรยายมาในคำฟ้องการกระทำเช่นนั้นย่อมทำให้เศรษฐกิจของประเทศชาติได้รับผลกระทบและเสียหายเป็นอย่างมาก

แต่หากพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมากลับไม่มีพยานหลักฐานใดที่โจทก์นำมาสืบแล้วทำให้เห็นได้ว่าโจทก์ทั้งสืบสามได้ร่วมกันกระทำความผิดตามที่โจทก์บรรยายมาในคำฟ้อง

ศาลจึงพิพากษายกฟ้อง